

ปป. End – 9 ก.ย. 2568

สู้แม่ตี - หนีเตี้ยเตะ

8 พ.ย. 43 “มันไม่สู้คนก็ปล่อยให้เขาตีจนตายไป ไข่ชี้ขลาด !”
บ้านโรงพยาบาล “แพ้เป็นพระชนะเป็นมารนะไอ้ นาย

ชั้นประถม 1 ปี 2499 ชั่วโมงเรียนยามบ่ายที่เหนื่อยหน่ายน่าเบื่อของ
ชั้น ป.1 มี**คุณครูจิว กิ่งแก้ว**เป็นผู้สอน ท่านเพิ่งมาบรรจุใหม่ ทั้งสาว ทั้งสวย และใจดีดี แต่ความ
ที่ปึงเรียน ‘โง่โง่’ คงเพราะวุฒิภาวะไม่พร้อม ก็เลยเครียดเครียดและเบื่อเบื่อห้องเรียนมั่วมากมั่ว.....
แหละเด้อ

ที่เบื่อและแหยงที่สุดก็เพราะ กลัวจะตอบคำถามคุณครูไม่ได้ หรือถ้าฝันตอบมั่ว ๆ ออกไป ก็จะถูก
ตักตวงตำหนิให้ได้อาย และบ่อยครั้งก็ถูกหัวเราะเยาะซ้ำจากเพื่อน ๆ ในห้องเรียนเสียอีก ปึงก็เลย
จำต้องฝันก้มมุดโต๊ะทำที่ว่าจะเก็บดินสอ ยางลบ ไม้บรรทัดไปโน่น

มันแสนจะกดดันทรมานใจสุด ๆ ทุกเมื่อเชียววันเลยแหละ วันศุกร์นี่จึงเป็นวันที่ช่างสุขสมชื่อจริง
ๆ วันเสาร์ก็ยิ่งสุข และสุขแบบโคตร ๆ เลยแหละ แต่พอเริ่มเข้าวันอาทิตย์ดวงจิตก็เริ่มหมองหม่นเป็น
กังวลซีเรียส ความเครียดก็เริ่มทยอยเข้ามาเยือนเหมือนเมฆฝนบนท้องฟ้า

วันอาทิตย์ยามบ่ายความเครียดก็ยิ่งไหลทะลักกระอักทุกซอก เย็นค่ำก็แทบกระอักสำลักทุกซอก
ทุกซอกจนอยากจะอ้วก !ไม่อยากจะถึงวันจันทร์(ไร)เลย..(ลองคิดดูดี)

เข้าวัน**จันทร์(ไร)** ปึงก็ยิ่งทุกข์ทรมานใจจนไม่อยากกินข้าวกินน้ำเอาเลยแหละ อยากจะป่วย
ซึกแห้ง ๆ ให้มันรู้แล้วรู้รอดไปเลย แต่ไม่รู้จะทำให้ซึกได้แบบไหน คิดดูเอาเถอะ

‘คนไม่โง่ ย่อมไม่มีโอกาสจะได้ลิ้มรสชาติอันบาดใจอย่างนี้หรอก’ ปึงคิด ‘อิจฉาเพื่อน ๆ ที่เขา
ยิ้มแย้มแจ่มใสขณะเดินไปโรงเรียนจังเลย.....เราทำไม่มันทุกข์ใจจริง ๆ เฮ้อ....’

ชั่วโมงสุดท้ายใกล้เลิกเรียน ขณะที่ปึงกำลังแก้งมุดโต๊ะ(เพื่อหนีการถามของครู)อยู่นั้น พลัน
ก็ได้ยินเสียง**ไอ้ตือใส่**(ชี้หมู-ถ.จีน) ที่นั่งใกล้กันอุทานขึ้นเบา ๆ

“เฮ้ย..มีรถขายยามา” พลันก็ได้ยินเสียงประกาศโฆษณาจากรถขายยาแว่ว ๆ มาด้วย

นักเรียนทุกคนต่างปรบมือเฮ้ขึ้นพร้อมกันทั้งโรงเรียนโดยมิได้นัดหมายด้วยความยินดีปรีดาอย่างล้นหลาม ปิงจึงรีบโผล่หัวจากใต้โต๊ะขึ้นมาอมมั่ง ของอย่างนี้พลาดได้ไง คิคิ

‘เออจริงวะ สองคันชะด้วย’ **หมากหอมเยาวราช** กับ **แป้งน้ำพรณงาม** ของเขี่ยะเหล็งตรา มังกรบิน

บรรยากาศจ๊าบ ๆ อันสุดแสนจะยินดีปรีดาของเด็กนักเรียนห้องปิง รวมกับทั้งโรงเรียน (ป.1-ป.4) เสียงหยอกล้อพูดคุยจึงเริ่มจ๊อกแจ๊กจ้อแจดั่งให้แซ่ดไปหมด มีการพูดคุยนัดหมายเรื่องการจองพื้นที่ที่จะไปนั่งชมภาพยนตร์กลางแปลงตรงใกล้ ๆ หน้าจอด้วย กะจะเอาให้เห็นจะ ๆ เลยเขี่ย

ปิงเลยแผลอรู้สึกคึกคักสดชื่นในหัวใจ ลืมความทุกข์กังวลเมื่อครู่ไปได้สนิท คุณครูเห็นว่าอารมณ์เด็ก ๆ กำลังเพริด และใกล้จะเลิกเรียนแล้วด้วย เลยเปิดโอกาสให้เด็ก ๆ ปลดปล่อยได้เต็มที่

คุณครูวิ ใจดีน่ารักอย่างนี้เสมอ.....

หัวคำ รีบกินข้าวอาบน้ำเสร็จปิงก็ปร้อไปวิ่งเล่นกันที่สนามหญ้าข้างสระใหญ่หน้าบ้านเฮียเกียง น้ำดิน และแจ๊กซัง(ทรงสม้ย) สักครู่ก็วิ่งมาเจอ **เฮียงา**(พี่ชาย) พี่ก็จับแขนปิงเอาไปเทียบส่วนกับ **ไอ้อ้ว** เพื่อนใหม่ที่เพิ่งย้ายเข้ามาเรียนได้เดือนเศษ ๆ จะให้ชกกัน

โดยมีการแก่งแย่งทำทายกันต่อหน้า ประสาเด็กกลัวเสียหน้าเดี๋ยวจะถูกเขาเรียกว่า **ไอ้อ้วฉลาด** ก็เลยต้องตอบได้แค่คำเดียว โดยเพื่อนพี่ชายเขาถามนำมาว่า

“ไอ้อ้ว มึงกล้าสู้ไอ้อ้วชัยมัย” ไอ้อ้วก็ตอบว่า

“กล้าสิ” ก็เท่ากับเป็นการทำทายกันซึ่ง ๆ หน้า

แล้วก็หันมาถามแบบนี้กับทางปิงมั่ง ปิงก็จำเป็นต้องสู้ จึงตอบไปว่า

“กล้าสิ”

เท่านั้นแหละสนามมวยกลางแจ้ง ซ้อนภาพยนตร์กลางแปลงก็พลันอุบัติ พวกเด็ก ๆ ในบริเวณนั้นต่างก็ติวเข้ามามุงดูกันอย่างแข็งแ่

ความที่ปิงไม่เคยชกต่อยกับใครมาก่อนเลยในชีวิต ผสมกับความกลัวเจ็บอีกต่างหาก ก็เลยกัดฟันหลับหูหลับตาก้มหน้าเหวี่ยงหมัดใส่ซ้ายปายขวาเป็นพัลวันยิ่งกว่ามวยวัด ประเดี๋ยวดี๋ยงเข้าตาของปิงก็พลาดไปชนเอาที่กำปั้นไอ้อ้วเข้าอย่างจัง

‘**เห็นดาวเห็นเดือน**’ เป็นอย่างไร ได้รู้ซึ่งชัดเจนมาตั้งแต่บัดนั้น

น้ำตาถึงกับไหลร่วงริน นับเป็นความปราชัยครั้งแรกของลูกผู้ชายจ๋อย ๆ อย่างปิง ขึ้นต้นก็ พังพาบเลยล่ะ ถ้าเป็นไก่อชน เขาก็เอาลงหม้อต้มไปแล้ววว.....

วันเวลาผ่านไป จิตใจก็ไม่เคยเปลี่ยนแปลง ปิงก็ยังขีดขาดกับการชกต่อยอย่างนี้เรื่อยมา ต่อมาอีกไม่นาน ปิงก็มีเรื่องทะเลาะขัดแย้งกับ **ไอ้เส็ง**(เรื่องเล่นยางยืด-2499)เพื่อนบ้านใกล้เคียงกัน จึงเดินร้องไห้กลับบ้านจะไปฟ้องเตี้ยแม่ เลยถูกเตี้ยดุว่า ต่ำซ้ำ ไบหน้าเตี้ยตอนนั้นเต็มไปด้วยริ้วรอยแห่งความผิดหวัง และชิงชัง ในความซึ้งลัดที่ไม่สู้คนของปิง ทำให้ปิงต้องยก แสงใจซ้ำเข้าไปอีก และยังจำติดตลามาจนถึงทุกวันนี้

“ไปกลัวมันทำไม สู้มันเลยสิ” เตี้ยส่ำทักจริงจัง

“ก็มันตัวโตกว่านี่” ปิงเถียงทั้งน้ำตา แต่ที่จริงตัวก็ได้เรียกกันนั่นแหละ

“โตก็โตไปสิ กลัวมันทำไม” เตี้ยยังยืนยันจะให้สู้

เพราะเจ๊กอื้อนั้นขึ้นชื่อลือชาว่าเป็นนักสู้บู๊ลิ้มที่มสะบันประจำอำเภออยู่แล้ว แข็งแรงกว่าคนวัยใกล้เคียงกัน เนื่องจากภารกิจการทำมาหากินประจำวันที่ต้องใช้แรงงานมากอย่างสม่ำเสมอ นั่นเอง มีบางคนที่ถูกเจ๊กอื้อน็อคมาแล้ว เช่นรายล่าสุดก็คือ เจ๊กลิ้ม (แซ่แม่-เตี้ยไอ้ตีน้อย)

‘พูดมั่ว ๆ’ ปิงนึกอยู่ในใจ ไม่กล้าพูด เตี้ยช่วยซ้ำอีก

“งา ๆ” แม่แต่นเรียกพี่ชาย “ไปจัดการเรื่องนี้ให้น้องหน่อย”

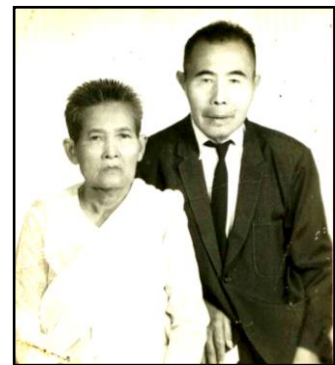
ประสาแม่ที่รักและสงสารลูกหลาน(ลูกสุดท้อง องค์ชาย 8)

“ไม่ต้อง!” เตี้ยขัดขึ้นเสียงดังอย่างขัดเคือง **“มันไม่สู้คนก็ ปล่อยให้เขาตีจนตายไป ไอ้ซี้ฉลาด !”** เตี้ยตะคอกซ้ำ

(หมายเหตุ ‘พ่อที่ฉลาด’ ถ้าอยากให้ลูกสู้คน อันดับแรกต้อง

ส่งเสริมด้านโภชนาการและการออกกำลังกายให้ลูกเป็นพื้นฐาน ฝึกทักษะทางการต่อสู้เพิ่มให้บ้าง ถ้าเด็กมันแข็งแรงมีชั้นเชิงมันก็สู้เองนะแหละ มิใช่สักแต่ยุส่งเดชตามอารมณ์ตน แต่คนประเภท **‘ใจปลาชิว’** โดยสันดานก็พอจะมีให้เห็นอยู่เหมือนกันนะครับ)

เจกอย่างนี้ครั้งสองครั้ง ปิงก็เลยต้องหันมาทบทวนปรับกระบวนยุทธ์ เปลี่ยนแนววิถีโคบาย ด้าน **‘ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ’** เสียใหม่ โดยเลือกคบหาแต่กับคนที่ตัวพอ ๆ กัน หรือเล็กกว่า มันไม่ค่อยมีปัญหาขัดแย้งกันดี ถึงมีก็พอจะสู้กันได้ คือพอได้สู้มันนั่นแหละ

ขั้นต้น ป.2 นับว่าเป็นห้องเรียนที่ปีงมีความสุขที่สุด เพราะ **ครูธงชัย หมายมี** ที่เพิ่งเข้ามาบรรจุเป็นครูสอนใหม่ ๆ (คู่กับ**ครูวินัย อินทะหลาบ-พี่ชายไ้เซ**) ใจดี เล่านิทานเก่ง งานสอนก็ตั้งใจ สอนสนุก พอถึงช่วงเล่านิทานที่ไร นักเรียนห้องข้างเคียง(ชั้น ป.3) ก็โผล่มาสมทบแหงนหน้าฟังกัน สลอน (เพราะได้กระดานดำที่กั้นระหว่างห้องต้นฝาเปิดโล่ง...ทำไมถึงเปิดว่างไว้ก็มีทราบได้ เข้าใจว่าคงไม่มีงบประมาณมั้ง..555)

กระทรวงศึกษาสมควรอย่างยิ่งที่จะผลิตบุคลากรคุณภาพแบบนี้ออกมาเยอะ ๆ และบริหารงานให้เขามีกำลังใจทำงานได้อย่างเต็มที่ มากกว่าจะมานั่งให้คนสร้างภาพด้วยกระดาศของโตอย่างเช่น Port Florio หรือแผนการสอน หรืองานวิจัยอย่างทุกวันนี้ **ส่วนใหญ่**ก็ไม่ได้ใช้สอนตามแผนหรือก ทำเอาไว้เพื่อจะรับการตรวจประเมินเท่านั้นแหละ ก็อปี้กันไปมากก็เยอะ งานวิจัยก็ทำนองเดียวกัน จนมีคำล้อเลียนเย้ยหยันเล่น ๆ ว่า ‘เผยแพร่’ ก็แปรไปเป็น ‘เผยแพร่’ (คนจังหวัดน่านเอาผลงานของคนจังหวัดแพร่มากอปี้ล่ะ)

‘งานสร้างคน’ มันต้องใช้จิตใจทุ่มเท มากกว่าที่จะมาสารรวนุ่นวายอยู่กับการสร้างภาพสร้างกระดาศของโต แต่คุณภาพของเด็กก็ไม่ได้โตตามองกระดาศ

จากผลการวิจัยถึงคุณภาพและผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของเด็กนักเรียนยุคปัจจุบันที่ตกต่ำลง เด็กมัธยมยังอ่านหนังสือไม่ค่อยจะออก เขียนหนังสือผิด ๆ เพิ่มมากขึ้น ตำแหน่งอาจารย์สามยังมีเพิ่ม แต่คุณภาพเด็กกลับยิ่งลดต่ำลง การประเมินคุณภาพของบุคลากรต้องมีอันล้มเหลวมาโดยตลอด

แม้ผู้บริหารจะทำไ้สื่อไม่ยอมรับความจริง แต่หลักฐานต่าง ๆ มันก็ฟ้องอยู่ไหนโท

ผู้เขียนไม่ได้วิจารณ์เพราะความอิจฉาริษยาอะไรหรอก แต่เสียตายนบประมาณของชาตินะ ไม่คุ้มค่ากับประโยชน์และเป้าหมายที่มุ่งหวังไว้

งานสร้างคน คนสร้างชาติ จะพัฒนาชาติก็ต้องพัฒนาที่เด็ก หากเด็กล้มเหลว ชาติก็ล่มสลาย(ครูก็เช่นกัน) ความไม่ซื่อสัตย์ของระบบและองค์กร จะบั่นทอนความเจริญก้าวหน้าของสังคมประเทศชาติอย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยง อย่างที่พระราชนิพนธ์ล้านเกล้าฯ รัชกาลที่ 6 ได้เตือนให้สติคนไทยไว้ว่า **“เมืองใดไร้ธรรมอำไพ เมืองนั้นบรลัษณ์แน่นอน”**

มันเป็นเวรกรรมประจำชาติของเราอย่างหนึ่งตรงที่ จะคัดเลือกเอาคนดีมีความรู้ความสามารถขึ้นสู่ตำแหน่งที่สูงขึ้นไป มักขาดประสิทธิภาพ(ทจริต+อยุติธรรม) จึงส่งผลให้ล้มเหลวซ้ำซาก เพราะมีแต่การทุจริตวิ่งเต้นเส้นสายอย่างมากมายในทุกวงการ แม้ปัจจุบันนี้ก็ยังได้ยินข่าวบ่อย ๆ เช่น การ

สอบบรรจุเข้ารับราชการ(หน่วยต่าง ๆ)ทุจริต การแต่งตั้งคณะรัฐมนตรีที่เอาแต่พรรคพวกจนไม่คำนึงถึง ความรู้ความสามารถและความเหมาะสมเป็นต้น(และคงจะเป็นเช่นนี้ต่อไปอีกนาน)

ในส่วนที่ต้องใช้ระบบการเลือกตั้งก็ใช้อำนาจอธิปไตยแบบผิด ๆ ทุจริตซื้อสิทธิขายเสียงกันฝุ่นตรลบ ในทุกระดับ แล้วยังหน้าด้านโกหกตาใสถามหาแต่ใบเสร็จเป็นศรีธนช้ยอย่างหน้าด้าน ๆ น่าสะพึงซัง มันเป็นยุค **‘มารผยอง คนชั่วครองชาติ คนอุปาทวีครองเมือง’** จริง ๆ เมื่อไร ‘แสงทอง’ จะผ่องอำไพสักทีหนอ.....(จ๊อไปเฮอะ!)

ประณม 3 ที่โรงเรียนใหม่ - กับความทุกข์ทับทิวที่กลับมาเยือน

ปิงเรียนอยู่โรงเรียนบ้านระแงง (โรงเรียนไทย) จนจบชั้น ป. 2 พอจะขึ้น ป. 3 ‘เตี้ยสังข์ย้าย’ ให้ไปเรียนที่โรงเรียนแกงกวง(ร.ร.จีน) โดยเตี้ยได้ตั้งเป้าไว้ว่า จะให้ออกมาช่วยทำมาหากินค้าขายเมื่อจบชั้น ป. 4 อย่างเช่นพี่ ๆ หลายคนนั่นเอง (เช่นชุมชนชาวจีนในตลาดอำเภอ)

การเรียนที่นี้ ปิงต้องประสบกับความยุ่งยากวุ่นวายใจอย่างยิ่ง เพราะภาษาไทยเรียนชั้น ป.3 แต่ภาษาจีนต้องไปเริ่มต้นเรียนอยู่ชั้นบริหารกับเด็ก ๆ รุ่นน้อง

บอกได้คำเดียวว่าชีวิตช่วงนี้เต็มไปด้วย ‘ความทุกข์วิตกกังวล’ ยิ่งกว่าเดิม **สองปี** ที่นี้ มันช่างเป็นสองปีแห่ง**นรกในเรือนใจ** ของปิง(อีกครั้ง)จริง ๆ แต่เตี้ยแม็กช่างไม่รู้คิด

โหนโอเหนอะไรเอาบ้างเลย ไม่ได้สังเกตสังกาเพื่อเผื่อระวังช่วยเหลือลูกเท่าที่ควรเลย

แต่ก็เป็นที่น่าเห็นใจอยู่เพราะเตี้ยก็เรียนภาษาจีนมาแค่พออ่านออกเขียนได้ ส่วนแม่คนรุ่นเก่าสมัย ร.5 อ่าน-เขียนไม่ได้ มีลูก ๆ ก็ตั้งแปดเก้าคน ฐานะก็ลำบากต้องปากกัดตีนถีบสุดฤทธิ์ จึงไปคิดหวังอะไรกับท่านมากไม่ได้....ต้องทำใจซะ (เพราะมันเป็นชะตากรรมจาก ‘ลิขิตฟ้า’)

ช่วงเวลาเด็กเรียนของบ้ายวันหนึ่ง(ปี 2504) ขณะที่ปิงกำลังเก็บอุปกรณ์สมุดหนังสือลงกระเป๋าคงจะเดินกลับบ้าน **ไอบ่บ่เกี้ยก** มันก็วิ่งเข้ามากระตุกแขนปิงเพื่อเชิญชวน

โรงเรียนแกงกวง เมื่อปี 2512

“ไต้ปิง ไปดูคนชกกันมั๊ย”

“ใคร?”

“ไต้ฟั่ง(จิ่วพันท์) กับ ไต้ฟั่ง (โควชาติ)” ทั้งสองคนเรียนอยู่ชั้น ป.3 ห้องเดียวกัน

ส่วนปิงนั้น ความที่อายุมาก ผลการเรียนภาษาจีนก็เลยดีเด่นกว่าเด็ก ๆ ร่วมชั้น ทางโรงเรียนเลยพิจารณาให้พาสขึ้นถึงสองครั้ง(สองปี สี่ชั้น) จึงได้มานั่งเรียนภาษาจีนอยู่ในชั้น ป.3 (ขณะที่ภาษาไทยเรียนอยู่ชั้น ป.4) ปิงจึงมีเพื่อนอยู่สองรุ่นในเวลาเดียวกัน (เริ่มจะยุ่งแล้ว อย่าเพิ่งงงนะครับ)

“ที่ไหนนะ?”

“แถว ๆ โรงสีบ้านแขก” ซึ่งอยู่ไม่ไกล(ประมาณเกือบ100เมตร) ทางตะวันออกของโรงเรียนจีน

“ไปก็ไป” ปิงพยักหน้าตอบรับในที่สุด

กลุ่มนักเรียนชั้น ป. 3 จีนทั้งหมดประมาณสิบกว่าคนก็เดินตามกันออกไปทางประตูเล็กติดบ้าน **จำทัน**ด้านตะวันออกตัดทุ่งนาไปสู่ลาน **‘สะเดาสเตเตียม’** เพราะตรงนั้นมันเป็นเนินดินกว้างโคนต้นสะเดาใหญ่ใบหนาครึ้ม รายล้อมด้วยทุ่งนา (ปัจจุบันถูกตัดโค่นปรับพื้นที่ก่อสร้างเป็นร้านค้าไปแล้ว)

เมื่อไปถึงที่หมาย ปรากฏว่า ไต้ฟั่งเกิดถอดใจเอาดี้อ ๆ ถอดใจเฉย ๆ ก็ไม่ว่า แต่ดันผ่ามีคนมาเสนอให้ปิงผู้ไม่รู้โอหนือเหินขึ้นชกแทนเสียอีก ผู้เสนอก็คือ **ไต้ย้ง**(น้องไต้ฮั่ว) นั่นเอง มันเอ่ยว่า

“ไต้ฟั่งมึงเอากะไต้ปิงมั๊ย” (ภาษาศิขรภูมินะครับ) มันใช้ลูกขูอย่างเข้าเป้า

“เอาก้เอาสิ” มันก็พูดแบบตามน้ำเพื่อรักษาศักดิ์ศรี ปิงก็เลยเหมือนถูกทำทนายซึ่ง ๆ หน้า แล้วจะหลบหลีกได้อย่างไร

‘อายเขาตายท่า.....’ ปิงคิด

“ไต้ปิงมึงกล้าสู้ไต้ฟั่งมั๊ย” ดูไต้คุณย้งมันลี ฉลาดตั้งคำถามได้ดีจริง ๆ

‘แต่เรื่องเรียนล่ะที่ออย่าบอกใครเชียว ขนาดต้องเรียนซ้ำชั้นมาแล้วด้วยที่ยังงี้ละก็ฉลาดนักราวกับโปรโมเตอร์มือทองของสมองเพชร “ทรงชัย รัตนสุบรรณ”

เปียบเลยนะมึง ไ้ห้.....’ ปิงเปรยให้ผู้เขียนเข้าใจในอีกหลายปีต่อมา และยังเล่าต่ออีกว่า

ไต้ผมรี้ก็กลับโง่เป็นควายยิ่งกว่ามันซะอีก แทนที่จะมีไหวพริบเลี้ยงหลบก็คิดไม่ออก

“เรื่องชกต่อยกูไม่กลัวหรอก แต่กูไม่เคยมีเรื่องเคืองแค้นกันมาก่อน คุระอะไรกูจะไปชกให้โง่จะจริงมั๊ยไต้ฟั่ง”

ถ้าพูดได้แบบนี้เรื่องก็คงจะจบลงด้วยดี ไม่เสียศักดิ์ศรีทั้งสองฝ่าย แต่ผมดันผ่า “โง่” จนไม่ทันได้คิด และคิดไม่ทัน ผลก็เลยถูกเขาปั่นให้กัดกันยังกะจิ้งหรีดแน่ะ ก็เลยตอบโง่ ๆ ไปว่า

“เอากะเอาดี” ภาษาลาวศิขรภูมินานแท้และดั้งเดิมเลยเชียว

แทนที่ปิงจะมาดูเขาต่ออย กลับต้องมาชกต่ออยให้เขาดู กรรมเวร! นี่แหละ เด็กที่ไม่ฉลาด ขาด
ปฏิภาณไหวพริบก็มักจะคิดทำในสิ่งที่ไม่เหมาะสมหรือไม่สร้างสรรค์อย่างนี้ได้เสมอ

พ่อแม่ที่อยากจะมิวี่สัยทัศน์ก็ควรจะต้องศึกษาสังเกตรู้เท่าทันลูกแล้วพำสอนให้ลูกรู้จักวางตัว
รู้จักหลบเลี่ยง รู้จักปฏิเสธกับบรรดาภัยรอบด้านที่อาจจะมีโอกาสกล้ำกรายมาสู่ลูกรักของตนนะครับ

สิ่งเหล่านั้นมันเป็นหน้าที่ของพ่อแม่ทุกคนโดยตรง มันเป็นที่กินของคนที่เป็นพ่อคนแม่คนควรมี
อย่าดีแต่ตำหนิด่าว่าลูกแต่่า แต่ไม่รู้เลยว่าตัวเราก็งี่เง่าพอกัน

ลูกไม่มันมักหล่นไม่ไกลต้นเสมอ ฉันทิดก็ฉันทัน

เมื่อปิงไปจำใจอำปาก(โง่ ๆ)รับคำทำเขาแล้ว จากนั้น **'ศึกจำเป็นสะท้านโลก'** ก็ระหึม
สะเดาสเตเดียม

ทั้งคู่ด้วยสัดส่วนไล่เรียงกันก็จึงต่างประเคนหมัดเข้าชอกใส่กันอย่างดุเดือดเลือดพรวดถึง
พริกถึงขิง ชนิดเร้าใจกองเชียร์อย่างมั่ว ๆ บรรดากองเชียร์จึงเปลอเชียร์สนั่นลั่นทุ่งอย่างลืมตัว

เสียงเชียร์คงดังลั่นไปถึงโรงเรียน เพราะก็อยู่ไม่ห่างมากนัก ซิงแซ(ครู)ก็เลยเผลอหน้าต่างชั้นสอง
ของอาคารออกมาร่วมชมด้วย

ระหว่างที่ทั้งคู่กำลังถอยออกมารอจังหวะจะเสาดอาวุธชุดต่อไป กองเชียร์ก็จจดจ้อรอดูอย่าง
เงียบกริบ ปรากฏว่า**ไอ้ดำ**(บ่วงเลียบ) กับ**ไอ้เท่งหัง**เอ่ยขึ้นมาท่ามกลางความเงียบนั้น

“เฮ้ย ! ซิงแซเห็นไวย !”

เท่านั้นเองฝูงกองเชียร์ก็แตกฮือเหมือนผึ้งแตกรัง รีบหลบกระเป่าสมุดหนังสือวิ่งหนีเตลิดไปคน
ละทิศละทางอย่างไม่คิดชีวิต

ส่วนปิงนั้น พอหันไปเห็น **“ครูจิว” มังกรเพชรฆาต** กำลังตะโกนแว่ว ๆ ก็รีบโกยอ้าวไปหลบ
กระเป่าหนังสือเปิดแจ้นพร้อมกับไอ้เพ็งคู่ชกเป็นคนสุดท้าย ด้วยใจที่เต้นระทึกยิ่งกว่าตอนชกกันซะอีก

จะมีให้วันไหวได้ไย ยี่ห้อ “มังกรเพชรฆาต” นั้นเหตุโหดลือลั่นสะท้านยุทธจักรขนาดไหน ไป
ลองถามนักเรียนร่วมยุคสมัย 2504 ดูเอาเถอะ แคได้ยินชื่อก็ชี้หุดตตหาย....และ

“หนาวสะท้านทุกราย !”

กลับถึงบ้าน ปิงก็เปลี่ยนเสื้อผ้าและก่อไฟ(เตาถ่าน) หุงข้าวตามภารกิจประจำ เมื่อปฏิบัติกิจ
เสร็จ ก็ออกไปเล่นพ่นยางยืดที่หน้าโรงหนัง(ศรีสุรินทร์) ประจำอำเภอ

ก่อนจะถึงโรงหนังปิงก็ต้องเดินผ่านร้านโตะบิลเลียดในห้องแถว(ของเจ๊กิมลุ่น) ขณะเดินผ่านปิงก็เห็นไอ้ฟุ้งนั่งอยู่คนเดียวดูเขาผู้ใหญ่ว่าเล่นบิลเลียด มันทำหน้าที่ชิม กึ่งปากกึ่งจุมูกมีรอยแดงซ้ำ ส่วนปิงก็คงมีมั่งแหละแต่ก็ผลอลืมสังเกตตนเองไป

และไอ้ฟุ้งคนนี้นี่แหละต่อมาก็กลายมาเป็นเพื่อนรักสนิทที่สุดคนหนึ่ง (ดังรายละเอียดที่แต่งไว้ในเรื่อง **“ดีแตก”**)

รุ่งขึ้น บ่ายๆ ครูจิว **‘มังกรเพชรฆาต’** ก็ได้เรียกนักชกและบรรดาผู้มีส่วน(เลือก)เกี่ยวข้องขึ้นไปได้สวน ตลอดเวลาของการได้สวน ครูจิวพูดจาใช้ภาษาจีนล้วนๆ ปิงนั้นฟังแทบไม่รู้เรื่องเลย แม้จะเป็นลูกจีนก็จริง แต่เตี้ยก็พูดภาษาไทย(สำเนียงจีน)กับลูก ๆ ตลอด ภาษาจีนเลยไม่เข้มแข็งซะ

ครูจิวท่านคงมองออกว่าเราคงฟังภาษาจีนได้น้อย ท่านจึงได้กรุณาอธิบายเป็นภาษาไทยเพื่อให้ปิงได้เข้าใจในตอนท้ายๆ โดยเฉพาะอีกต่างหาก

สรุปก็คือ ท่านได้ห้ามปรามและว่ากล่าวตักเตือน แต่ผิดคาดมากก็ตรงที่งานนี้ท่านไม่ยกกะลวงโทษด้วยการเสียน (เสียดายจังเลย)ปิงอุตสาหสำหรับสวมกางเกงมาตั้งสามชั้นแน่นะ แน่นเบรียะ !

สองปีต่อมา ระหว่างวันหยุดในปลายปี 2506 ปิงในขณะนั้นก็เรียนอยู่ชั้น ป.6 ปิงกับเพื่อน ๆ ได้พากันเดินไปเล่นที่โรงเรียนจีน(แกงกวง) เพื่อน ๆ ก็นี่ก็มี**ปิง**(ซึ่งแก่กว่าเพื่อน) **ไอ้เฮง(ซ่ง) ไอ้หลี่ ไอ้เบ้ม ไอ้เต็ง ไอ้ตี่ ไอ้แดง(โหนก)**

เมื่อไปถึงโรงเรียนจีน ก็เห็นไอ้พวก **‘เด็กฝั่งธนฯ’** (ชุมชนฝั่งเหนือทางรถไฟ)กำลังเล่นบาสเกตบอลกันอยู่ 7-8 คน เช่นไอ้ห่า ไอ้ดำไอ้เท่งหึ่ง ไอ้อ้วน เป็นต้น โดยแบ่งข้างเล่นเป็นทีมรุกกันไปมา

พอพวกเขาบุกไปทางทิศเหนือของสนาม พวกปิง **‘เด็กฝั่งเทพฯ’** ก็หยิบเอาลูกบาสฯที่เหลือมาซ้อมชุกเล่นทางทิศใต้ พอเกมรุกคืบจะมาทางพวกปิง ปิงกับเพื่อน ๆ ก็พากันหยุดเพื่อให้เขาเล่นได้ต่อเนื่อง พอเขาลำเลียงลูกกลับไป พวกปิงก็ออกมาเล่นชุกโกลด์ต่อกัน เรียกว่าชอกันเล่นชุกนิดชุกหน่อยนะ

บางครั้งที่มีการแย่งตัดบอลได้เร็วและพบบอลกลับมาไวพวกปิงก็จะถอยออกไม่ค่อยทัน ก็เลยเหมือนเป็นการกะกะรวบกววนการเล่นของเขาไป พวกฝั่งธนฯที่กำลังเล่นจึงเริ่มออกอาการหงุดหงิดรำคาญ ก็เลยโวยวายขอให้พวกเรายุติก่อน อย่าเพิ่งรวบกววนการเล่นของพวกเขาเลย

“พวกมึงอย่าเพิ่งเล่นแซมกันเลย ขอร้องเถอะวะ” ไบหน้าบ่งบอกความหงุดหงิดไม่พอใจ

“พวกกูก็อยากเล่นเหมือนกันนี่ ไม่ใช่สนามส่วนตัวของใครซักกะหน่อย” ใ้ตีตีพูดตอบไปเบา ๆ เหมือนเปรยในหมู่กันเอง

“เออ กูก็ว่ายังงั้นแหละ” ใ้เฮงสนับสนุน

เมื่อมีความคิดอย่างนี้ พวกบิง(ฝั่งเทพฯ)ก็เลยทำไขสือและเล่นกันต่อ จึงเหมือนจงใจไปก่อวณัติรนวนัยวญพวกเขาไปโดยปริยาย

พอพวกฝั่งธนฯ พาบอลกลับมา ยังเห็นพวกบิงเล่นเกะกะอยู่อีก ก็เลยยิ่งเพิ่มความรำคาญขัดเคืองไม่พอใจ จึงพูดต่อว่ามายังเด็กฝั่งเทพฯอีก

“เฮ้ย พวกมึงนะ กูขอร้องได้มั๊ย คนกำลังเล่นอยู่ ใ้ห้าเฮ้ย” คำหลังนี้คนสี่ขระถือเป็นภาษาพูดคุย หรือเป็นคำสรว้อยมากกว่าที่จะเป็นคำด่า (นะท่านผู้อ่าน)

“กูก็เล่นทางกู พอพวกมึงวิ่งมา กูก็หยุดให้นี่นา” ใ้เต็งเอ่ยตอบให้เกิดความเข้าใจ

ใ้ห้าเป็นคนอารมณ์ร้อน จึงเกิดความไม่พอใจอย่างมาก หน้าถมึงทึง เดินรีเข้ามาถาม

“พวกมึงจะเอาอย่างไรกันกับกูวะ” ท่าทางเอาเรื่อง

“เอาอย่างไรก็เอาสิวะ”

ใ้ตีตี นักสู้ฝั่งเทพฯ และเลือดร้อนพอ ๆ กันก็ออกมาจ้งก้าประจันหน้ากัน

“มาเดียวกับกูตัวต่อตัวเลยมา” ใ้ห้าฝั่งธนฯ ทำชนอย่างใจถึง

“ก็ตาย.....”

บิงก้าวออกไปยืนข้างหน้ากลุ่มรับคำทำไบหน้าร้อนผ่าว ทำท่ายกนเกินไปแล้ว

อีกอย่างบิงก็คิดว่า ตนเป็นผู้อาวุโสที่สุดในกลุ่มจะทำเฉยให้พวกน้อง ๆ ออกหน้าได้ใจ ‘เสียศักดิ์ศรี’ หหมด แม้จะยอมรับอยู่ในที่ว่าพวกตนกระทำตัวไม่เหมาะ แต่เหตุการณ์ก็บานปลายจนแก้ไขอะไรไม่ได้แล้ว ก็ต้องเลยตามเลยไป

“ใ้ห้า มึงไม่ต้อง กูเอง” ใ้ตีตีฝั่งเทพฯมันออกมายืนจ้งก้า ยืนยันอยากปะทะ พูดถึงฝีมือทางหมัดมวยของใ้ตีตี ก็ยอมรับว่าในน้ำหนักเท่ากันยังไม่เห็นว่ามันจะเป็นรองใคร

“เฮ้ย หยุดเถอะ ๆ อย่ามีเรื่องกันเลย” ใ้เต็งพี่ชายใ้ตีตีออกมาประนีประนอมหย่าศึก ใ้ตีตีมันเป็นคนเลือดเย็นรักสันติ ไม่ค่อยจะมีเรื่องมีราวกับใครหรอก ขณะเดียวกันใจมันก็เล็กกว่าน้องด้วย แต่ทว่า.....เรื่องมันมาไกลเกินกว่าจะถอยหลังได้เสียแล้ว

“มา ใครก็ได้ออกมาได้เลย” ใ้ห้ายังทำท่ายกนเกินร้อยจริง ๆ บิงนี่ชมเชย

“ทุกคนอยู่เฉย ๆ” ปิงก้าวล้ำออกมาอยู่หน้าสุดอีกครั้ง กางมือขวางห้าม “กูเอง” มันจำเป็นเลยไม่ได้จริง ๆ

‘อาวุธเป็นลูกพี่เขาจะไปหุดหัวอยู่ในกระดองได้ยังไง’ ปิงคิด และยังคงคิดอีกว่า

‘ตัวก็เท่า ๆ กัน มันจะขนาดไหนวะ’ อีก็ใจก็นึกหมั่นไส้ในความอหังการของไอ้ห้าด้วย

แต่ในใจลึก ๆ ปิงก็รู้สึกว่าจะไม่ยุติธรรม เพราะพวกเรามาแสร้งก่อกวนเขาแท้ ๆ แต่เขาก็ทำทนายจนเราอดขโมยไม่ออก ก็เรียกว่าเป็นไฟท์ **‘จำใจชก’** อีก็นั่นแหละ เป็นครั้งที่ 3 ไปแล้ว (ครั้งที่ 1- ไอ้อีว, ครั้งที่ 2 - ไอ้เฟ้ง)

‘ศึกห้า ผังธนาฯ ชนกับ ปิง ผังเทพฯ’ ก็เริ่มจะระเบิดขึ้น โดยตกลงพากันเดินออกไปข้างนอก บริเวณโรงเรียนเพื่อไปเลือกหาสถานที่ ๆ จะใช้เป็นสังเวียนระเบิดศึก **“จำเป็นสะท้านโลก”**

ตกลงกันได้ ณ ที่นาข้างสระโรงเรียนจีนนั่นแหละ ลับตาผู้คนหน่อย (หากเดินไปไกลเดี่ยวจะอารมณ์เย็นลงและจะเปลี่ยนใจไปซะก่อนนะ)

กติกา : (สัญญาสุภาพบุรุษ)

- ต่อยจนแพ้ชนะ ไม่มีการพักยก
- ใช้หมัดลุ่น ๆ ไม่สวมแหวน
- ล้มไม่มีการซ้ำ
- ไม่มีหมาหมู่ (เข้าช่วย+รุม)
- กองเชียร์ห้ามยุ่ง ยกเว้นโยนผ้า(แจ้งการยอมแพ้)

ระยะหลัง ๆ มานี้ถ้าจะว่ากันโดยตรงปิงชอบดูการชกมวยเป็นที่สุด งานวัดในอำเภอดูทุกนัดไม่เคยพลาด นักมวยเขาซ้อมกันก็ไปเฝ้าดู และยังคงได้ทดลองลงนวมกับเพื่อน ๆ บ่อยครั้ง ถึงจะผอมแห้งแรงน้อยก็เถอะ เข้าข่าย **‘หุ่นไม่ให้...แต่ใจรัก’**

นักมวยในดวงใจของปิงในยุคสมัยนั้นก็คือ ‘แชมป์มงกุฎเพชร’ **อดุลย์ ศรีโสธร** (บุญส่ง กิจกำสรวล - หัวหน้าค่าย) , จอมเตะแห่งบางนกแขวก อภิเดช ศิษย์หิรัญ(เจ็องุ่น เอี่ยมภิญโญ-หน.ค่าย), วิชาญ ส.พินิจศักดิ์(เจ้ณีภา ส.พินิจศักดิ์-หน.ค่าย) คนศิษย์ภูมิที่ครองแชมป์รุ่นนี้มี 2 คน คือ วีรชัย ฮ.มหาชัย(ต๊ะ) และพรพิรุณ ศรธรรม(ปี-ชอกรัยชื่อนี้จริง ๆ).เป็นต้น

สมัยนั้นมีการถ่ายทอดสดทางวิทยุ(โทรทัศน์ยังไม่มี) เสียงก็ไม่ค่อยชัด ชาด ๆ หาย ๆ กระนั้นปิงก็สนใจถึงกับเอาหูแนบเครื่องเลยที่เดียว ถ้าเป็น**อดุลย์** ต่อยแล้วไม่มีพลาด ติดตามข่าวทางหนังสือพิมพ์ นิตยสารมวยเอาจนเจอให้ได้เลยละ เขาเป็นว่าคลังไคล้มากส์

ถ้าเปรียบเทียบกับยุคสมัยนี้ก็คงจะเหมือนพวกแฟนคลับแมนยู ลิเวอร์พูล บาเซโลน่า เบคแฮม โรนาลดีญโญ ไทเกอร์ วู้ด เฟดเดอร์เนอร์ เมสซีประมาณนั้นเลยแหละ....สิบอกให้

เมื่อถึงคราวต้องมาต่อจริงครั้งนี้ ปิงก็เลยไม่ได้นึกกลัวเกรงแต่อย่างใด แต่ใจก็อดสั้นๆ มิได้ เพราะเป็นหมัดลุ่น ๆ ไม่ได้มีนวมหุ้มนี่นะ เหมือนศึกมวยไทยคาดเชือกระหว่างไทย กับ พม่าในปัจจุบันนี้ยังงัยยังงั้น แต่ของปิงโหดกว่าตรงที่หมัดลุ่น ๆ ไม่ต้องคาดแพะอะไร ใส่กันสด ๆ ชดกันเจ็บ ๆ ไปเลย

พอเริ่มชกทั้งคู่ต่างก็กำหมัดแน่นจ้องเขม็ง เพราะต่อยศนี้ หมัดจะเป็นอาวุธที่อันตรายที่สุด ทำให้คู่ต่อสู้บาดเจ็บได้ง่ายและได้มากที่สุด

ทั้งคู่ต่างก็ผลัดกันรุก-รับได้อย่างกำกึ่งน่าดูชม กองเชียร์ของทั้งสองฝ่ายต่างก็ยืนคุมเชิงเตรียมพร้อม หากว่าอีกฝ่ายละเมียดกติกา

หากมัวจ้องแต่จะต่อยศ เขาก็รู้ทันระว่างถูก ปิงเลยเปลี่ยนแผนมาใช้ทำสร้างจังหวะด้วยการถีบ บ้าง เตะตัดล่างบ้าง เจอเข้าสามสี่ครั้งไอ้หำมันแค้น เลยคิดจะเอาคืน(ขาดสติ)

ช่วงนั้นเองไอ้หำตัดสินใจโถมเข้าหาจะใช้หมัดตามที่ปิงคาด ปิงก็เบี่ยงตัวนิดพร้อมบิดตะโพก เพื่อเหี่ยงเท้าขวาเข้าลำตัวได้อย่างจัง ส่งผลให้คู่ต่อสู้ร่วงไปกองคาเท้า

ปิงไม่ได้ซ้ำเติมทั้งที่มีโอกาส แต่กลับให้โอกาสคู่ต่อสู้ด้วยการถอยออกมาสี่ห้าก้าว เพื่อสังเกตการณ์และเตรียมพร้อม

ไอ้หำมันเอามือกุมท้องด้วยอาการจุก หน้าตาเหยเก และค่อย ๆ พุงตัวจะลุกขึ้นมาแต่พรรคพวกมัน คงเห็นท่าจะไม่ไหวก็รีบเข้าไปพุงช่วย มือก็ยังคงกุมท้อง ตัวงอแล้วก็อาเจียนออกมาอีกเล็กน้อย ปิงเห็นว่าคู่ชกคงไม่พร้อมจะสู้ต่อแน่ สงสารมันก็สงสาร เหมือนเรามารังแกเขาแท้ ๆ เลยปิงจึงเอ่ยขึ้นว่า

“เอาแค่นี้แล้วกันนะ” พวกฝั่งธนบางคนหันมามอง แต่ไม่มีใครตอบรับหรือปฏิเสธพวกเราก็ดูเฉยพากันค่อย ๆ ล่าถอยกลับ สักครู่มีเสียงไล่ตามหลังมา

“วันหลังจะขอแก้มือนะโว้ย” ไม่ทันสังเกตว่าเป็นเสียงใคร แต่ไม่ใช่ไอ้หำแน่

“เออ ได้เลย เมื่อไหร่บอก” ไอ้เฮงโต้ตอบ

“เอากับกูเดี๋ยวนี้อีกกูก็ได้” ไอ้ตีตีมันพูดพร้อมทั้งเดินเข้าไป

“เฮ้ย พอแล้ว ๆ” ไอ้เต็งผู้พี่ มันรีบกระซอกแขนน้องมันกลับ

เราเองก็ไม่อยากให้เรื่องมันยืดเยื้อ เลยช่วยกันดึงแขนไอ้ตีตีให้เดินกลับต่อ ไอ้ตีตีนี้มันใจถึงโคตร ๆ นับถือในน้ำใจอันกล้าหาญของมันจริง ๆ (แต่มีข้อเสียคือ..ไอ้นี้จุมูกมันเปราะ เลือดออกง่าย)

ต่อมาอีกสามสี่เดือนพวกของปิง กับไอ้ตีตี้-ไอ้เต็ง ก็มีเรื่องเคืองใจบาดหมาง และแยกทางกัน
เดิน(เรื่องอะไรก็ลืมไปแล้ว ก็ตั้ง 40 กว่าปีมาแล้วนี่นา)

ช่วงนั้นปิงขึ้นชั้น ป.7 ก. **ไอ้จ้อ** ป.7 ข. **ไอ้เฮง** ป.6 ข. **ไอ้ตีตี้-ไอ้เต็ง, ไอ้เบ้ม** รวมอยู่ชั้น
ป.5 ก. พวก**ไอ้หลี่ ไอ้แดง** อยู่ชั้น ป.4 **ไอ้กุดิ**(ราชทูตจากเวียดนาม) ป.6 ข.

ในบรรดาเพื่อนเล่นกลุ่มนี้ ปิงจึงแก่ที่สุด นี่ขนาดตกข้าชั้นมาตั้งแต่ชั้น ป.1 ด้วยนะ คิดดูเถอะ
แต่เป็นประเภท **“เฒ่าทารก”** คือแก่กว่าเขาก็จริง แต่ตัวก็ยังคงตัวเล็กกระจ๊อนกว่าเขาอีกด้วยเช่นกัน

เพราะปิงเป็นลูกหลง เกิดยามแม่จวนจะห้าสิบปีอยู่รอมร่อ แม่สุขภาพย่ำแย่ เจ็บป่วย
กระเสาะกระแสะ รับประทานอาหารไม่ถูกสุขลักษณะ เมื่อแรกคลอด ปิงตัวเล็กดีทีเดียว น้ำหนักต่ำ
กว่าเกณฑ์มาก เป็นสมัยนี้ก็ต้องเอาเข้าเตาอบ เอ๊ยตู้อบเป็นอาทิศย์ ๆ เลยละมั้ง

(นพ.วินัย สวัสดิวัตน์ เลขานุการสำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ(สปสช) ได้บรรยายไว้ว่า
ทารกแรกเกิดที่น้ำหนักน้อยกว่า 2,500. กรัม จะเป็นกลุ่มเสี่ยงที่เจ็บป่วยง่าย มีโอกาสเกิด
ภาวะแทรกซ้อนสูง เสี่ยงพิการ และอาจเกิดโรคเรื้อรังขึ้นได้ในอนาคต เป็น **‘ตัวบ่งชี้ที่สำคัญ’** ที่
สะท้อนภาวะการเจ็บป่วยเรื้อรัง รวมถึงโอกาสการรอดชีวิตของเด็ก)

ที่ปิงรอดตายมาได้นี้ก็ถือว่าดีถมเถิดแล้ว นม..แม่ก็ไม่มีให้กิน กินแต่กล้วยบด กับนมข้นขงตาม
ประสาชาวบ้าน (สมัยนี้เขาจึงต้องพิมพ์ฉลากตัวสีแดงติดไว้อย่างเด่นชัดที่ข้างกระป๋องนมข้นว่า “ห้าม
ใช้เลี้ยงทารก”)

อายุ2-3 ขวบ ปิงก็เริ่มรู้สึกเบื่อกลิ้นคาวนมขงที่ไปนั่งกินประจำที่ร้าน **“กอดกาแฟ”** ซึ่งเป็นห้อง
แถวสองคูหาอยู่ติดกับบ้านปิง **แจ็กก็**ก็เอาใจ ช่วยรินกาแฟเหยาะเพิ่มพอแต่งกลิ่นให้กินลง เรียกว่า
“นมใส่หางกาแฟ” คนจีนก็เรียกอย่างลือ ๆ ว่า “โอเล็งเต็งเก้” (โอวัลตินปลอม)

ยุคสมัยนั้น พอตกค่าปิงก็ต้องวิ่งหาเตี้ยเพื่อขอเงิน(50 สต.) แล้วไปส่งนั่งกิน“โอเล็งเต็งเก้” ทุก
วัน กระทั่ง ป.3 - 4 มั้ง ปิงจึงเลิกกินเด็ดขาด (เพราะ 19.00 – 20.00 น. ทางโรงเรียนจีนตั้งกฎไว้ว่าต้อง
อ่านหนังสืออยู่ที่หน้าบ้าน หากครูเดินผ่านแล้วไม่พบจะต้องถูกเขียนในวันรุ่งขึ้น....แปลกมั้ยละ)

เมื่อปิงเกิดมาจากความไม่พร้อมและได้รับการเลี้ยงดูมาอย่างไม่ถูกวิธีเช่นนี้ จึงส่งผลให้สมอง
จิตใจ ร่างกายของปิงไม่เจริญเติบโตและพัฒนาการไม่เป็นไปตามวัย จึงต้องกลายมาเป็น **“ไอ้เฒ่า
ทารก”** โดยปริยาย

แม้แต่ในชั้น ป.7 ก. ปิงก็ยังตัวเล็กเกือบที่สุด แค่ 23 กิโลกรัมเท่านั้น ที่จำได้เพราะไปซั้งที่
สถานีรถไฟตอนไปเจอจ่าทำข้อตกลงจะชกกับไอ้ตีตี้ มันรุ่นน้องสองปีแต่หนักตั้ง 28 กิโลกรัมเนาะ

และก็ได้ตีตีนี้แหละซึ่งต่อมาก็กลับมาเป็นคู่ปรับกับปิงตลอดกาล เป็นก้างขวางคอขึ้นใหญ่ปักคาใจให้คับข้องได้ขุ่นเคืองตลอดในช่วง ป.7 (มันคงไม่รู้ตัวมัง) นึกอยากให้มันตาย ๆ ไปวันละหลายสิบครั้ง (ในช่วงวันและวัยนั้น).....คิดดูเอาเถอะ

สองพี่น้อง เต็ง - ตีตี นี่มันตัวโตพอ ๆ กัน ตัวน้องชอบบ๊ว - ฝ่ายพี่หนักไปทางบูน ตามความจริงปิงก็เป็นเพื่อนเรียนร่วมชั้นกับไอ้ 'กก' พี่ชายของพวกเขาด้วยซ้ำ แต่วุฒิภาวะของปิงมันช้า เลยต้องถอยหลังมาเล่นกับไอ้พวกรุ่นน้อง แล้วก็ได้เป็น 'ลูกพี่' เขาโดยอัตโนมัติ เข้าทำนองพอใจเป็นหัวหน้า ดึกว่าไปเป็นทางราชสีห์

เพราะอย่างนี้กระมัง ปิงเลยเป็นคนค่อนข้างจะหนักในเรื่อง 'ศักดิ์ศรี' ไปสักหน่อย

สองพี่น้องคู่นี้(เต็ง - ตีตี)มันยังเคยถูกไอ้เลี้ยงปั้นหัวจนกระทั่งต้องมาชกกันเองยังกับศัตรูก็เคยมี แต่โดยความสามารถแล้ว ไอ้น้องจะเหนือกว่าทั้งฝีมือ ฝีใจ และฝีสมอง แบบเบ็ดเสร็จ เด็ดระดับเดียวกันไม่มีใครสู้ไอ้ตีตีได้ 'เก่งเกินวัย-ใจเกินร้อย' จริง ๆ แม่นาทีนี้ปิงก็ยังมั่นใจว่าเป็นอย่างนั้น

ส่วนไอ้ 'เต๋าทารก' อย่างปิง ในน้ำนักที่เท่ากันปิงก็ไม่ค่อยเป็นรองใครแต่ก็ไม่เก่งเกินใครชัดเจนนัก เหลือมกันนิด ๆ คิดว่าคงพอสู้กันได้เพราะได้ "กระดุก" และ "ลูกเก่า" มากกว่า(ภาษามวยของพิษณุ นิลกลัดเขานะ)

ที่โรงเรียนบ้านระแงง(ประถมประจำอำเภอ)สมัยนั้น เขามีนมให้เด็กได้ใช้ซ้อมชกกันเล่นอย่างเสรี เพราะนมมันใหญ่สวมใส่แล้ว 'หนักหมัด' เลยพึดกันได้ไม่ค่อยจะรุนแรง พอหอมปากหอมคอก็พอจะได้ (เด็กจะได้ไม่ต้องไปแอบชกกันนอกโรงเรียนมัง)

ส่วนนมที่ได้มานั้น คาดว่าน่าจะได้อาฟรี ๆ จากการที่**ครูเพียรและครูสมพันธ์**ท่านได้รับเชิญให้ไปเป็นกรรมการห้ามมวยในเวทีชั่วคราวแต่ครั้งมากกว่า โดยเมื่อเสร็จงานเขาก็คงมอบให้ท่านเอามาใช้ในกิจการทางการศึกษา ส่วนตัวเวทีมวยก็จะเป็นของตา **ผอน การะเวก** วงปีกลองก็เป็นทีมงานของตา**เป๊ะ ดวงใจ**พ่อ**ไอ้วิทย์**บ้านปราสาท

ปกติช่วงเข้าก่อนขึ้นเรียน เด็ก ๆ ที่รักการต่อสู้ก็จะหอบลังกระดากที่ใส่สวมเก็บจากห้องพักครู มาสวมใส่ชกกันเล่นในแบบมวยสากล(.ส่วนมวยไทยไม่ค่อยได้ใช้ชกกันเพราะมันจะเจ็บมากและอันตราย ก็ต้องสวมใส่กระบังเสียก่อน) โดยยึดเอาตรงสนามหญ้าหน้าเสาธงเป็นเวทีกลางแจ้งประจำจับคู่กันเองบ้าง คุณครูมาดูแลและก็ช่วยจัดให้บ้าง ต่อยกันไปก็เฮ ๆ กันไป ถือว่าเป็นการ สปช.(สร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต)ความเป็น '**ลูกผู้ชาย**' ให้กับนักเรียนในอีกรูปแบบหนึ่งละมัง

เด็ก ๆ ผู้ชายในอ.ศีขรภูมิส่วนใหญ่ดู ๆ แล้วก็คงจะมีจิตคิดชอบหมัดมวยด้วยนะแหละ

ได้ยินเสียง เฮ ๆ เมื่อไหร่ ก็รู้ได้ทันทีว่า ‘เปิดเวทีแล้ว’ ส่วนการชกต่อเลยจะไม่มีการอ้อมมืออ้อมแรงกันเลยละ มีเท่าไหรใส่เต็มที อยู่ในเวทีก็ชกกัน ชกเสร็จความสัมพันธก็เหมือนเดิม พออ่อนล้าก็เปลี่ยนคูใหม่ใส่กันต่อ จนกว่าจะได้ยินเสียงระฆัง(ขึ้นเรียน)โน่นแหละ

โดยเฉพาะในฤดูหนาว ออกไปผิงแดดอุ่น ๆ ได้ออกกำลังกายต่อยกันมันหายหนาวชะงัดนักแล กองเชียร์ก็เช่นกัน

เด็กคนไหนชอบดูแต่ไม่ชอบชกก็จะไม่กล้าเข้าไปใกล้ เพราะกลัวจะถูกเขาจับคู่ให้ชก หรือถ้าอยากดูมาก ๆ แต่ไม่ชอบชกก็ต้องรีบฟุตเวอร์คฉากซึ่งออกไปห่าง ๆ ในทันทีที่เขาสั่งยุติการชก พอเขาจับคู่ได้ชกกันแล้วก็ค่อยไหลเข้ามาเชียร์กันใหม่ก็มีไม่น้อย

ส่วนคนที่ยังยืนมองดูอยู่ในวงเวทีส่วนใหญ่ก็ต้องถือว่าใจเต็มร้อย เวลาถูกจับคู่แล้วมักไม่ค่อยปฏิเสธ จึงนับว่าเป็น **สโมสรมักสู้ถูกผู้ชายโดยแท้**

ไต่ตี ก็เป็นอีกคนหนึ่งที่ได้ขึ้นทำเนียบบ่อยครั้ง ปิงไปที่ไรก็เจตตีที่ทุกที่เหมือนกัน ตีตีถูกจัดให้ชกบ่อยครั้ง หน่วยก้าน-ฝีมือจะดูเหนือชั้นกว่าคู่ชกทุกรายที่ได้ประลองยุทธ แต่มักมีปัญหาประจำตัวคือจุมูกเปราะ เลือดกำเดาไหลออกง่าย

ส่วน **ปิง** เองก็ถือว่าได้ซ้อมชกบ่อย เพื่อนรุ่นวัยเดียวกันหาคู่ชกยาก (เพราะตัวเล็กกระจัดน้อยกว่าเขา) เลยมักถูกจับคู่กับเด็กรุ่นน้องเป็นส่วนใหญ่ที่ตัวได้ขนาดกัน เวลาประมือกันปิงก็เลยดูแกร่งและเก๋ากว่านิด ๆ อยู่เสมอ ภาษามวยเขาเรียกว่าได้ ‘กระดุก’

มิ อยู่วันหนึ่ง เมื่อการชกได้ผ่านไปแล้วสองคู่ **คุณครูบุโรม ประบุญเรือง** (เคยเป็นครูประจำชั้น ตอน ป.5) ก็ส่ายสายตาจะหาคนชกคู่ต่อไป พลันก็มีเสียงเด็กนักเรียนเสนอแว่ว ๆ ขึ้นมาว่า

“**วีระชัย** กับ **เชิงชัย** ครับ” แล้วก็มียุทธเสียงขานรับและปรบมือเห็นด้วยอย่างสนั่นลั่นวงเป็นฉันทามติ ซึ่งไม่ค่อยจะเกิดขึ้นบ่อยนัก

ครูบุโรม แกหันมาคว้าข้อมือปิงมับ แล้วก็จูงไปประกบวัดสัดส่วนกับตีตีที่มีกองเชียร์ช่วยดันหลังให้ออกมายืนกลางวง ครูบุโรมมองไปมองมาเทียบส่วนกันแล้วก็ตัดสินว่า

“ไม่ได้หรอก ชิงชัยตัวเล็กกว่าเยอะ”

“ไม่เป็นไรครับ เล็กกว่านิดเดียวเองครับ” คนที่อยากดูก็สอดขึ้นไปที่

“เขาเป็นรุ่นพี่แก่กว่านี้ครับ” อีกคนรีบเสนอเหตุผลย้า คงกลัวครูจะเปลี่ยนใจ

ดีดี มีท่าทีกระหยิ่มยิ้มย่อง รวากับคิดว่า

‘กูอยากจะทำกับมึงมานานแล้ว’

เมื่อถูกเด็ก ๆ รุกเร้าหนานู คุณครูก็เริ่มลังเลหันมาจับทั้งคู่เทียบสัดส่วนกันใหม่อีกครั้ง เพื่อให้
เกิดความแน่ชัดก่อนตัดสินใจอีกที

“ก็ใหญ่กว่ากันไม่มากเท่าไรหรอก ลองชั่งกยกันนะ”

ท่านหันมาพูดกับปิง ท่านก็คงอยากชมผลงานด้วยแหละ เพราะเห็นเด็ก ๆ หลายคนร่วม
เรียกร้องอึ้งมี

“เฮ้!.....” เสียงเฮดังสนั่นถูกใจจากไทยมุงรอบทิศ

และแล้ว วินาทีแห่งความเร้าใจก็เริ่มระเบิดขึ้น

การชกของคู่อีกในเช้านี้เรียกเสียงเชียร์ได้สนั่นลั่นสนามเป็นพิเศษ กระทั่งนักเรียนที่อยู่บน
อาคารเรียนชั้นสองต่างก็ออกมาร่วมชมเป็นแถวตามระเบียบอาคารอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน
เช้าวันนั้นจึงจัดเป็นยอดศึกที่คึกคักเป็นที่สุด!

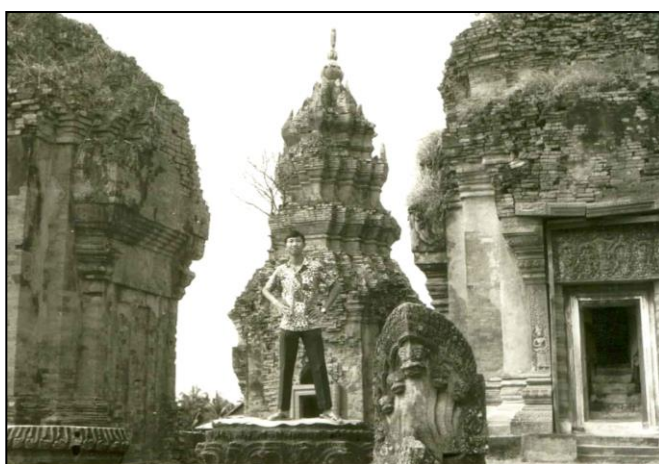
มวยเด็กได้ใหญ่และห้าว มวยแก่ได้เก่า และไว ทั้งคู่จึงเดินเข้าห้ำหั่นยืนชดกันจนมันหยุด
เสียงผู้ชมและกองเชียร์ก็ดังสนั่นทั้งที่กลางสนาม และบนอาคารเรียน

เมื่อเห็นว่าทั้งคู่เริ่มระหอยโรยแรง ครูบุโรมก็สั่ง “Stop !” โดยที่ยังไม่มีฝ่ายใดจะส่ออาการว่า
เพลียงพล้ำ หอบเหนื่อยหน้าแดงกล้าเพราะพิษหมัดกันไปทั้งคู่

ตั้งแต่นั้นมาอาการกระหึ่มทำทนายจากไอ้ดีดีดูจะลดดีกรีลง แต่ก็ยังมีอาการสงสัย ๆ กันอยู่ใน
ที่ ครูก็ไม่จับให้ชกสักที และต่างฝ่ายก็ต่างไม่กล้าเสนอตัวเช่นกัน ได้แต่มองตากันเหมือนหมายใจไว้
‘ขอพิสูจนอีกซักตั้ง’

และแล้ววันหนึ่งก็ถึงเวลา ‘ทำพิสูจน’
ของจริงขึ้นอีกจนได้

เริ่มจากการเล่นหยอดหลุมเอาเงินกัน
ที่สวนหลังบ้านไอนาย(ปิง) เพราะเป็นสถานที่
เงียบสงัด มีรั้วรอบขอบชิดและปลอดภัย
(โดยเฉพาะจำวัลลก – เซอร์ปีโก้ตัวจริง เจอ

ท่านที่ไร เด็กไฟพนันขนานแท้อย่างพวกเราต่างก็ 'ซี้หุดตตหาย' ไปตาม ๆ กัน)

ขณะนั้น พวกเรามีการเล่นพนันหลายวง เล่นไพ่วงหนึ่ง หยอดหลุมเอาเงินอยู่สองวง ปิง-ไอ้เฮง(ซ้ง)กับไอ้ตีตี-ไอ้เต็ง แยกเล่นกันคนละวง ก็คนมีเรื่องเคืองใจกันนี่นะ พอถึงเวลาจะโยนเหรียญให้หลุมมันต้องตั้งใจใช้สมาธิอย่างมากเหมือนแทงสนู้กเกอร์ ดีเทนนิส ตะตะกร้อนั่นแหละ

ต่างฝ่ายต่างก็ตั้งใจจะตีรวนแก๊งทำลายสมาธิของกันและกันตอนจะโยนเหรียญด้วยการโอบ้าง ตะโกนบ้าง กระทบเท้าบ้าง ขากเสลดถุยน้ำลายบ้าง คำพูดที่ยั่ววนกววนบาทาสารพัดที่จะสรรหามาใช้เพื่อหวังจะทำลายผลการโยนของอีฝ่ายให้ผิดพลาดนั่นเอง

ปิงนั้นรู้สึกว่ามันถูกรุกล้ำก่อน โดยใจจริงแล้วไม่อยากจะปะทะกับไอ้ตีตีมันนัก รู้สึกว่าตนเองยังเป็นรองอยู่นิด ๆ โดยเฉพาะน้ำหนักที่เบากว่าเยอะ (ตัวเล็กกว่า 24 : 28 ก.ก.)

แล้วในที่สุดก็เป็นปากเป็นเสียงทู่เถียงทะเลาะกัน ไอ้ปิงรุ่นพี่(หนึ่งปี)คงจะรำคาญจนทนไม่ไหวกรรมัง เพราะบอกเตือนให้หยุดพฤติกรรมขัดแย้งกันตั้งหลายครั้งแล้วก็ไม่หยุดซึกที่ มันจึงเดินเข้าบ้านเพื่อไปหอบเอาลังเก่า ๆ ที่เก็บนมชกมวยออกมาโยนใส่คู่กัด

“กูว่ามัวแต่เถียงกันมันเสียเวลา เอาไอ้ตีตีดีกว่า”

ไอ้ปิงก็โยนลังใส่นวม(ซ้อมมวยซึ่งใช้กันที่น้อย ๆ) โครมมาให้ แล้วมันก็จัดคู่ให้เสร็จสรรพ เรียบร้อย หัวหน้าที่ม ใส่กับ หัวหน้าที่ม คือไอ้ตีตี ใส่กับปิง รองหัวหน้า คือไอ้เต็ง(พี่ชายมัน)ใส่กับไอ้เฮง(ซ้ง) ฝ่ายของปิง

คราวนี้ใช้กติกามวยไทยครบเครื่อง(แต่ที่โรงเรียนต้องใช้แบบสากลเท่านั้น เพราะมวยไทยอันตรายบาดเจ็บได้รุนแรงกว่า ครูต้องรับผิดชอบ)

เริ่มต้นก็ต้องรองคู่เอกก่อนตามธรรมเนียม **ไอ้เฮง(ศิษย์ซ้ง)**ถึงจะอ้วนไปนิด แต่จิตใจและฝีมือใช้ได้ ชดกับ**ไอ้เต็ง ตะวันตก** ได้อย่างสมศักดิ์ศรีค่าย “ทองสมัย” (ร้านตัดเสื้อผ้าเตี้ยมัน) ใส่กันจนเหนื่อยหอบทั้งคู่ อย่างสูสี แล้วก็จบ เพราะไม่เจ็บก็ไม่ค่อยจะยอมจบนี่นะ

มาถึงคู่เอก ทั้งคู่ต่างก็ตั้งใจใส่กันอย่างบรรจงเต็มบรรทัด เพราะเคยฟาดฟันกันมาและรู้มือกันดี จึงไม่มีใครกล้าประมาท หากฝ่ายใดเผลอพลาดหลุดเจอใต้หนักหน่วงแน่ เพราะต่างก็อยู่ในแถวหน้าของทำเนียบนักสู้ด้วยกัน

ต่างฝ่ายจึงต่างก็บรรจงระดมอาวุธใส่กันอย่างสุดฝีมือ ปิงนั้นถึงตัวเล็กกว่าก็จำเป็นต้องป้องกันศักดิ์ศรี ถอยไม่ออกแล้วนี่ ถูกตีรวนทำทลายเกินไปใครจะยอม

แม้ว่าแม่จะพร่ำสอนปิงเป็นประจำ “ให้ยอม”

“อย่าไปอยากมีเรื่องมีราวกับใครเขาเลยนะลูก”

“ได้ไม่คุ้มเสีย ‘แพ้เป็นพระ ชนะเป็นมาร’ นะลูก” แต่ตอนนั้นปิงไม่เข้าใจความหมายเลย

เพราะแม่ก็ไม่เคยอธิบาย หรือจะไม่สั่งห้ามในการอธิบายด้วยกรรมัง

ส่วน ‘เตี้ยส่งลุย’ เตี้ยเคยพูดใส่หน้าปิงมาตั้งแต่สมัยเด็ก ๆ แล้วว่า....

“เตี้ยเกลียดนักไอ้คนไม่สู้คนนี่ ทีหลัง ร้องไห้มาจะถูกตีซ้ำ” แต่แม่ก็ห้ามเด็ดขาด

“อย่าไปหาเรื่องรังแกใครก่อน เตี้ยไม่ชอบ”

แม้ว่าเตี้ยจะส่งลุย แต่พอกลับหลังเตี้ย แม่ก็เข้ามากระซิบสั่งสอนปิงให้ยอมเขาดีกว่า

“ไอ้ นาย” แม่เป็นไทยโคราช “อย่าไปเชื่อเตี้ยนะลูก ไปเที่ยวชกต่อยให้เจ็บตัวทำไม แพ้เป็นพระชนะเป็นมารดีกว่านะลูก”

แม่ไม่อยากพูดขัดต่อหน้าเตี้ย ปิงซึ่งเป็นคนกลางกึ่งงะติ ต้องประยุกต์ด้วยสติและปัญญาของตนเอาเอง คือ

‘ทำอะไรก็ได้ แต่อย่าให้มันผิด ถ้าไม่แน่ใจก็อย่าทำ ถ้าถอยไม่ออก ก็ตอกแมงเลย ถ้าถอยไม่ได้ ก็ใส่แมงเลย ก็มันจำเป็นนี่หว่า’ ปิงคิด

ขณะเดียวกันการชกของปิงกับตีตีก็ยังคงคู่สู้กันอยู่ แต่ว่า เวลาชกปิงเผลอขาดสติมัวหลงไปคิดเรื่องคำสอนเตี้ยแม่ แค่วัวเดียวไม่รู้ตื่นไอ้ตีตีมันเหวี่ยงเข้ามาตั้งแต่เมื่อใด ใส่เข้าชายโครงปิงดังพับเสียงกองเชียร์อุทานพร้อมกันดัง

“อู๊!” แสดงว่าลูกเตะเมื่อกี้เข้าตากรรมการเต็ม ๆ ปิงคิด !

ปิงเองก็รู้สึกงุกและสะเทือนไปทั้งเรือนร่างเลยทีเดียวนะ แต่ก็ต้องทำเฉยเก็บอาการ แล้วก็ร้องจิ้งหะและโอกาสจะเอาคืน

หลังจากรอโอกาสอยู่นาน กะจะใส่จิ้งหะสอง ตีตีมันคงรู้ทันจึงไม่หลงยามใจเดินใส่ปิงต่อ ปิงจึงยังเอาคืนไม่ได้

ปิงเกิดใจร้อนและเปลี่ยนแผนด้วยการ โยกหลอกล้อสับเท้าทำท่าจะเข้าเตะ แต่ไม่เตะ ตีตีมันรีบยกขาซ้ายและท่อนแขนขึ้นบัง จิ้งหะที่ตีตีลดขาและการดีปิงก็สับเท้าสาดแข้งจิ้งหะสองเข้าลำตัว ‘พับ’ เต็มตื่นอย่างจิ้งเช่นกัน

“อู๊!” เสียงอุทานที่ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน

ไอ้ตีตี้ถึงกับผงะกระดอนตามแรงเตะ เจ็บจุกจนหน้าถอดสีอย่างเห็นได้ชัด ระหว่างที่ปิงกำลังสองจิตสองใจจะลุยต่อตีมัย ไอ้นาย(ปิง)เจ้าของเวที ‘สมเมืองสเตเดียม’ ก็ตัดสินใจยุติการชก เพราะเห็นว่าใช้เวลานานและต่างก็เหนื่อยหอบบอบช้ำกันพอควรแล้ว

หากปล่อยให้นักมวยบอบช้ำมากเกินไป และเป็นอันตราย โปรโมเตอร์และเจ้าของเวทีอาจจะเจอแจ๊คพ็อตต้องเดือนร้อน(ถูกพ่อแม่เขาตำ)ไปด้วยอีกรายนะซี

แต่เรื่องชกแย่งรุนแรงวันนี้ก็ยังหาจบได้ไม่ เพราะไอ้ตีตี้ยังผูกใจเจ็บเก็บเอาไปอาฆาตแค้นต่ออีก ที่วันนั้นกรรมการ(ไอ้ปิง)รีบเข้ามายุติการชกเร็วเกินไป โดยเฉพาะตอนที่มันเพิ่งเพลียงพล้ำเพราะเจอของหนัก ไอ้คนดูก็เลยดันฝ่าเอาไปพูดวิจารณ์ต่อทำนองว่า

“ไอ้ตีตี้รอดไปได้เพราะกรรมการเข้ามาช่วย”

ตีตี้ก็เลยยิ่งค้างคาใจและทำใจไม่ได้ คิดว่า ‘งานนี้ต้องมีนัด “ล้างตา” กันอีกให้ได้’ เพราะมันยังมั่นใจว่ามันยังเป็นต่ออยู่(เพราะร่างกายโตกว่า)

เมื่อเวรกรรมยังไม่หมด ก็ต้องยื่นชดกับมันต่อไป ทั้งที่ใจของปิง นะะอยากยุติ ต่อไปก็ไม่มีอะไรดีขึ้น มีแต่เรื่องเจ็บตัวมากกว่า หากแม้อู้เข้าก็คงจะเสียใจที่ลูกไม่ยอมเชื่อฟังคำบอกเตือน

อีกประมาณเดือนเศษ ๆ ไอ้ตีตี้ก็ส่งไอ้กู่ติ(ลูกหมอลำจันทร์-ราชทูตจากเวียดนาม)เป็นทูตมาเจรจาท้าชกกับปิงอีก ขณะที่ปิงกำลังนั่งเล่นที่สถานีรถไฟกับเพื่อน ๆ ครบทีม

“ไอ้ชัย ไอ้ตีตี้มันจะขอล้างตากับมึงอีกซักครั้ง มึงจะว่าไง ?”

“ที่ไหน เมื่อไหร่ เวลาใด บอกมาได้เลย”

ปิงโชว์ความหาญกล้าให้ลิวล้อประจักษ์ ทั้งที่ลึก ๆ แล้วก็ยังหวั่นไหว ไม่อยากปะทะ ไม่อยากหาเรื่องเจ็บตัว ไม่ได้ประโยชน์อะไรเลย

ส่วนไอ้ตีตี้ นั้นผู้เขียนก็เคยบอกมาแล้วตั้งแต่ต้น ตอนจะชกกับพวก **ไอ้ห้าฝั่งธน** ที่โรงเรียนจีนแล้วไง ว่าฝีมือของมันที่ร้ายกาจยังพอทน แต่ใจของมันนี่ดี

“สุด ๆ จริง ๆ “

จิตใจนักสู้ที่สุด ๆ อย่างนี้มีส่วนช่วยกดดันคู่ต่อสู้ได้มากที่สุด พิสูจน์มาไม่ดี บำรุงมาไม่ถึง มีสิทธิ์ถอดใจลาโรงเองง่าย ๆ

อีกสองวัน(ซี)ทูตจากเวียดนาม(กู่ติ-ลูกญวน) ก็ถือสาส์นมาคารวะ ใจความโดยย่อก็คือ

ต้องการขอพบเพื่อตกลงในรายละเอียดของการชกให้ชัดเจน บนสถานีรถไฟป้ายวันเดียวกันนั้น ทั้งสองฝ่ายก็ได้พบปะเจรจากัน ในข้อตกลงของการชกครั้งนี้มีเงื่อนไขว่า

- ใช้กติกามวยไทย
- ไม่ต้องสวมหมวก หมัดลุ่น ๆ (ไม่สวมแหวน)
- เดี่ยว ๆ ไม่มี 'หมาหมู่' (รุม - ตะลุมบอน)
- มี 2 คู่ **คู่รอง** (สองทหารเอก) เติง ตะวันตก แข่งกับ เสง ศิษย์ซัง

คู่เอก (สองขุนพล) **ตีตี ธิปัตย์** ซัดกับ **ปิง ปางเทพ**

(เป็นชื่อถนน "เสรีธิปัตย์ กับถนน เทพนิมิตร" ที่เราอยู่อาศัยนั่นแหละ)

- ✓ ต่อยจนถึงแพ้ชนะไม่มีพักยก
- ✓ เมื่อคู่ต่อสู้ล้ม ห้ามซ้ำ
- ✓ ใช้เวที '**ราชดำเนิน**' คือทุ่งธารทองข้างคลองใกล้สวนเจ๊กเล็ก
- ✓ วันที่ 27 ตุลาคม 2507 เวลา 16.00 น.
- ✓ **ใครผิดนัด "ลูกหมา"**

และในขณะเดียวกันคู่แรกที่จะชก ก็คือไอ้เต็ง กับ ไอ้เฮง ก็ใช้กติกาเดียวกัน ปิงรับคำท้า แต่ ไอ้เฮงไม่พร้อม เลยตกลงกันใหม่ได้ว่า ให้ไอ้เต็ง ต่อ **ไอ้หลี่** กับ **ไอ้เบ้ม** ลูกน้องของปิงขึ้นพาดแทน งานนี้ปิงยอมรับว่าเครียด เพราะฝีมือ แข็งชก ก็พอ ๆ กัน แต่ไอ้เต็งมันได้ใหญ่ได้เปรียบในแรงปะทะ อีตรงนี้แหละที่ปิงหนักใจมาก ปิงเล่าว่า

"กำลังแรงปะทะ ก็น่าจะอยู่ที่ไอ้ตีตี กระตุกและความเก่า ก็เอาแน่ไม่ได้สำหรับปิง สุดท้ายก็ขึ้นอยู่กับ **"ดวง"** การแพ้ชนะกันเกิดได้ทุกวินาที ขึ้นอยู่ที่ว่าใครจะพลังพลาดไปเจอของใครก่อนเท่านั้น"

"แต่ยิ่งนานผมก็ยิ่งเป็นรองนะ" ปิงพูดทิ้งท้าย

ก่อนวันนัดหมาย ปิงบอกให้พรรคพวก(นักชก)ในสังกัดทุกคน นอนหลับให้เต็มอิม กลางวันถ้าได้นอนด้วยก็จะยิ่งดี กินอาหารทุกมื้อให้เต็มที่ เว้นหนึ่งชั่วโมงเศษ ๆ ก่อนชกอย่ากิน เดี่ยวจะจุกง่าย ปิงเองวันนี้ก็ต้องงดออกเที่ยว หลังอาหารเที่ยงสักครู่ก็ต้องนอนเอาแรง ตื่นประมาณเกือบบ่ายสาม แล้วก็ไป(DOP)ไข่ไก่สองฟองเพื่อเพิ่มพลัง

ก่อนออกศึกควรฝึกกายมือใจพร้อม

จงประνομถ่วงเวลาถ้าขาดฝึก

จงรู้เขารู้เราให้ลุ่มลึก

จงอย่าอึกอย่าขาดประมาณคน

บายสามเกือบครึ่ง พรรคพวกทุกคนก็มาพร้อมกันที่หน้าบ้านปิงตามนัดหมาย หน้าตาแต่ละคนดูเครียด ๆ ไม่สดชื่นรื่นเริงเหมือนทุกวัน ระหว่างทางเดินกันไปก็วางแผนกันไป

ถึงเวที “**ราชดำเนิน**” สถานที่ที่ได้พิสูจน์ศักดิ์ศรีของลูกผู้ชายมาหลายยุคหลายสมัย แม้ชนะไม่สำคัญ ขอให้ฉันมีโอกาสขึ้นมาประลองยุทธเพื่อเป็นเกียรติประวัติแก่ชีวิตวงศ์ตระกูลสักครั้ง ให้เหมือนกับวิมเบอร์ดีลของโลกเทนนิส ครูซิเบิลเรียเตอร์ของโลกสไนก์เกอร์ หรือสนามเวมบลีย์ของโลกฟุตบอลมันเลยเป็นไง

ก็ที่นี่ไม่ใช่หรือที่**ไอ้ก๊ก** พี่ชายของพวกมัน(ไอ้ตี่ตี-เต็ง)ต่อยแพ**ไอ้ซุง**(ที่ไอ้เส็ง)จนตาปิด และที่นี่อีกมิใช่หรือที่พี่ชายของปิง(**เฮียงงา**)ต่อยกับลูกชายของกำนัน

การชกครั้งกระนั้น เฮียงงาอัดลูกของกำนันเสียจนอ่วมอรรถย โทษฐานที่ตามทำราวไม่รู้จบ กระทั่งเมียกำนันทนคุณภาพบาดเจ็บของลูกชายไม่ไหว เดินมาฟ้องเตี้ยถึงที่บ้าน(ต่อหน้าปิง)โกธาคำว่า

“ลูกชายของอาแปะไปรังแกชกต่อยลูกเขาจนหน้าตาปูดบวมฟกช้ำดำเขียวไปทั้งตัว อาแปะต้องจัดการให้ด้วยนะ”

‘แล้วเราในวันนี้ละ.....?’ ปิงอดคิดไม่ได้ว่าจะรอดหรือร่วง จะหมู่หรือจำ

“ตั้งแต่เรียนอยู่ชั้น ป.7 บอกได้เลยว่า คนที่ตัวเท่ากัน ไม่เคยมีใครมาหาญกล้าทำผมหรืออก และผมก็ไม่เคยไปอหังการทำใครก่อนด้วยเช่นกัน เตี้ยสอนนักสอนหนาว่า

“อย่าไปทำใคร และถ้าใครรังแกแล้วต้องสู้ คนไม่สู้คนนี้เตี้ยเกลียดมาก แม้ชนะไม่สำคัญ อย่าให้มันยามใจและได้ใจมารังแกหยามเราเล่นในวันหลัง”

ลับหลังเตี้ย แมก็เข้ามาสอนอีกแบบ ปิงแล้วว่า

“ไอ้นาย” แม่ของปิงเป็นลูกย่าโมคนโคราช “อย่าไปมีเรื่องชกต่อยกับเขาเลยนะลูก ยอมเขาดีกว่า **แพ้เป็นพระ ชนะเป็นมาร**นะลูก”

ปิงจำได้ว่า แม่สอนลูกอย่างนี้ทุกคน ปิงได้ยินกับหู โดยเฉพาะปิงนั้น เป็นทั้งลูกหลอด ลูกหล่า ผอมแห้งแรงน้อย แม่คงคิดว่า ไปชกต่อยกับใครเขาก็คงจะเป็นฝ่ายเจ็บตัวเสียมากกว่า

“ถอยเตี้ยตบ หลบแม่ชอบ” หรือ “สู้แม่ตี หนีเตี้ยเตะ”

“แล้วกูจะทำยังไงดีหว่า.....” ปิงก็สับสนในความไม่เป็นเอกภาพของเตี้ย-แม่เรื่องนี้

ปิงก็เลยต้องอยู่ตรงกลาง ๆ คือไม่เคยทำทนายใคร แล้วก็ไม่รู้จะปฏิเสธคำทำเขาอย่างไร เพราะทุกครั้งชกก็ล้วนแต่ **จำใจ** เนื่องจากถอยไม่ออกเสียมากกว่า ครั้งนี้ก็เช่นเดียวกัน ถูกตามทำตามราวี่มาตลอด

ถึงทุ่งนา ทุกฝ่ายมาตรงเวลานัดสมศักดิ์ศรี เพื่อหนีคำว่า **“ลูกหมา”**

คู่แรก เป็นรองคู่เอก ประเภท หนึ่ง ต่อ สอง เข้าพร้อมกันเลย ระหว่าง

เต็ง ตะวันตก ซกกับ **หลี่ สายไหม + เบิ้ม เบ็ดเทศ** ใส่กันมันระเบิด เสียทีไรของปิงบางตัวใจไม่
ค่อยเต็มร้อยถอย ๆ กลัว ๆ ถ้ากลัว ๆ กว่านี้ ชนชะวัวร์ ในที่สุดก็ออกผล สมันเกลอ(เสมอกัน)

มาถึงคู่เอก ระหว่าง **ตีตี้ อธิปัตย์** อัดกับ **ปิง ปางเทพ**

เริ่มชก ต่างฝ่ายต่างก็จืดจางระมัดระวังตั้งการ์ดกันจนเมื่อย ต่างฝ่ายต่างก็ไม่กล้าเริ่มออกอาวุธ
ก่อน งานนี้เห็นได้ชัดแจ้งว่า ไข่ตีตี้มันระมัดระวังตัวยิ่งกว่าทุกครั้ง หน้าตาเคร่งเครียดไม่สดชื่น
กระหึ่มกระหือรืออย่างเคย

ตีตี้ตั้งใจจะมาทวงหนี้เก่า ๆ ซึ่งปิงไม่เคยรู้สึกค้างคาใจอยู่เลย รอดตัวมาได้แต่ละไฟต์ก็ถือว่า
เฮงแล้ว จึงมิได้มีอาการยิ้มเยาะ เย้ยหยันหรือทับถมข่มขวัญคู่ต่อสู้แต่ประการใด เพราะแน่วแน่ใจดีแล้ว
ว่า

‘ไอนี้ฝีมือมันไม่ธรรมดา แพ้ชนะได้ทุกเมื่อ ขึ้นอยู่กับจังหวะ โอกาส และโชค’

ปิงรู้สึกว้า เสียเปรียบน้ำหนักตัวก็เยอะแล้ว(23 กก.- 28 กก.) ไม่จำเป็นแล้วไม่อยากจะปะทะกับ
มันนักหรอก อยู่ห่าง ๆ ต่างคนต่างอยู่ได้แหละดี

แต่เมื่อตีตี้ยังคงแค้นตามมาราวี ทำทนาย ปิงจึงอยู่ในสถานการณ์ **‘หนีไม่ออก’** นี่เป็นเรื่องสัตย์
จริงที่ปิงได้บอกเล่ามา

“ไม่ใช่หวังพูด แต่เอาดีใส่ตัว เอาชั่วใส่ผู้อื่นเลยนะพี่ สาบานได้” ปิงเล่า

เมื่อเกมการชกไม่เดินหน้า ปิงจึงต้องหลอกล่อด้วยการเตะตัดล่างอย่างแรงทักทายก่อน พอจะ
เตะตัดล่างครั้งที่สอง ตีตี้ซึ่งรอโอกาสอยู่ก่อนแล้วก็โถมเข้าชกอย่างรวดเร็วตามคาด และปิงก็หลบไม่
พ้นเจอถาก ๆ ที่ไหนกแก้ม บวมแดงมันตีบขึ้นมาทันที แต่ปิงก็ทำเฉยเก็บอาการ

เมื่อต่างฝ่ายได้คนละเจ็บแล้วการชกก็เริ่มออกรสชาติขึ้น ความเกร็งเริ่มคลาย และฝ่ายเจ็บก็
ต้องเร่งจะเอาคืนบ้าง จึงเริ่มมีการผลัดกันรุก-รับไปตามสถานการณ์ กองเชียร์ก็พอได้เฮไม่ขาดระยะ

ตอนท้ายเกม ตีตี้เตะตัดล่างที่ต้นขาซ้ายปิงได้เต็มแรง ปิงคงออกอาการเย็นไม่เต็มขาซ้ายเพราะ
ความเจ็บปวด

เห็นว่าได้ที่ ตีตีจึงปรีเข้ามาหมายเตะซ้ำย้ำที่เก่า แต่ปิงรู้ทัน จึงยกเท้าซ้ายขึ้นถีบสกัดเข้าลำตัว ได้พอดี ยังผลให้ไอ้ตีตีกระดอนกลับเขยอเกือบล้ม ปิงเองก็ถึงกับกระดอนกลับเล็กน้อยเพราะแรงปะทะและน้ำหนักตัวที่เป็นรอง

ตั้งหลักได้ ตีตีก็หวังฉวยนาทีทองหวังเผด็จศึก โดยปรีเข้ามาหมายจะเตะตัดล่างปิงอีก วินาทีนั้นเองปิงก็ตัดสินใจสวนหมัดขวาออกไปเต็มแรง ถูกครึ่งปากครึ่งจมูกตีตีถึงกับหน้าหงายถอยเซกลับไป ได้โอกาสปิงก็ตามจะเก็บต๋อด้วยการเตะขวาเข้าลำตัว แต่ตีตีก็ปิดป้องได้ทัน และตอบโต้กลับมาคืน

ทว่าไอ้เลือดกำเดาจุดอ่อนเก่า ๆ ของไอ้ตีตีนี่ซี มันไหลออกมายังกะก็อกประปาแตก เปราะจะไปทั้งใบหน้าและลำตัว เลอะไปถึงกางเกง ช่วงนี้ทั้งคู่กำลังเริ่มเหนื่อยหอบ ยิ่งหายใจแรงเลือดก็ยิ่งพร่างพรูออกมา

ยิ่งเลือดออกมากไอ้ตีตีก็ยิ่งหายใจติดขัด จึงเอามือลูบจมูกหวังจะปิดเลือดออกจากจมูก แต่เลือดก็กลับยิ่งป้ายเปราะจะไปทั้งใบหน้า และฝ่ามือ ตีตีดูจะกำลังมัวสรวนกับเลือดที่ทะลักจนไม่เป็นอันชกต่อ

ฝ่ายปิงเอง เมื่อเห็นเลือดตีตีอาบหน้าเปราะร่วงไปอย่างนั้นก็ให้นึกสงสารเห็นใจ อีกทั้งในขณะที่เขากำลังไม่พร้อมชก ควรจะฉวยโอกาสบุกเข้าปิดบัญชีก็ใจไม่แข็งพอ จึงได้แต่ยืนรี ๆ รอ ๆ ให้เขาตัดสินใจออกมา ว่าจะชกต่อหรือขอยุติ

ไอ้เต็งผู้พี่ห่วงอาการน้องชายจึงเข้ามาระวังการชก ขอพักห้ามเลือดดูอาการก่อน มันประคองน้องชายมานอนหงายพาดคอกที่ขอบคันทนาแล้วก็ปฐมพยาบาลกันไปตามมีตามเกิด

ปกติตีตีมีอาการจมูกเปราะอยู่แล้ว ถูกกระทบเบา ๆ ก็เลือดไหล จนต้องหยุดการลงนวมซ้อมชกต่อเลยไปนานซักระยะแล้ว

คราวนี้กลับต้องมาเจอหมัดลุ่น ๆ ไม่สวมนวมของปิงเข้าอย่างจัง ประจวบกับเป็นยามบ่าย อากาศร้อนเปรี้ยง คนชกกันก็ออกกำลังกายจนร้อนเพิ่มอีกต่างหาก จึงยิ่งเป็นเหตุทำให้เลือดกำเดายิ่งไหลเพิ่ม และหยุดได้ยาก น้ำแข็งน้ำเย็นจะใช้ปะหน้ามากก็ไม่มีใครได้เตรียมมาเสียด้วย

ปิงเห็นว่ารอนานมากแล้ว ก็ยังไม่มีทีท่าจะลุกขึ้นมาสู้ คงเพราะเลือดยังไม่หยุดไหล จึงให้ไอ้เฮงถามไป

“เฮ้ยไอ้เต็ง ว่าไงวะ”

ไอ้เต็งมันก็ก้มลงไปซุบซิบปรึกษากับน้องของมัน แล้วสักครู่ไอ้เต็งก็ตอบมาว่า

“เอาไว้วันหลังแล้วกัน” หน้านี้นึกถึงความอดสู้อาการวิตกกังวลที่เล็ดลอดยังไม่ยอมหยุด
จากนั้นปิงและเพื่อน ๆ ก็หันหลังออกเดินทางกลับบ้าน ใต้ตึ๊ดี้ยังไม่ยอมหมดพิษสงง่าย ๆ มัน
ผกหัวขึ้นมาพุดลอย ๆ ไล่ตามหลังพวกปิง

“วันหลังกูขอแก่มือคีนนะไว้ย”

ในใจปิงรู้สึกได้ชัดเจนเลยว่า

‘ไอ้เนี่ย น้ำใจความเป็นนักสู้ของมันเต็มร้อยจริง ๆ เป็นคู่ประคนแรก
และคนเดียวที่ปิงยกย่องและให้การยอมรับนับถือในน้ำใจของความเป็นนักสู้
ลูกผู้ชายอย่างแท้จริง’

ครั้งนี้ ถึงแม้ตึ๊ดี้จะพลาดท่า แต่ทว่า ก็ชนะใจปิงได้ตลอดกาล.....

***** (อวสานอินทรีดำ) *****

หมายเหตุ

นักมวยในดวงใจของปิงในยุคสมัยนั้นก็คือ ‘แชมป์มงกุฎเพชร’ **อดุลย์ ศรีโสธร** (บุญส่ง กิจ
กำสรวล - หัวหน้าค่าย) , จอมเตะแห่งบางนกแขวก อภิเดช ศิษย์หิรัญ(เจ็องุ่น เอี่ยมภิญโญ - หัวหน้า
ค่าย), วิชาญ ส.พินิจศักดิ์(เจ้ณีภา ส.พินิจศักดิ์ - หัวหน้าค่าย)

ส่วนมวยดังๆ ในยุคนั้นที่คุ้นตาก็เช่น เดชฤทธิ์ อธิอินชิต เด่น ศรีโสธร, ปทุม ศรีโสธร,
พยัคฆ์น้อย ช.พิมล, มนต์สุวรรณค์ แผลมฟ้าผ่า, พรศักดิ์ แผลมฟ้าผ่า, ราวี เดชาชัย(จรวดทัพฟ้า),
ศรณารามณ์ ลูกมหาโลก, แสนทนง เกศสงคราม, แพรดำ เมืองสุรินทร์, พรชัย เจริญเมือง, แผลม
แท่น ลูกราชมณู, คนองเมฆ คชาพิชิต, แดนชัย ยนตริกิจ สมพงษ์ เจริญเมือง, กิ่งทอง อริพ่าย, ศร
ชัย มัลลยุทธ, พันธุ์ทิพย์ แก้วสุริยะ, อดิศักดิ์ แขวงมีชัย

รุ่นหลังต่อๆ มากี่เป็นพวก คงเดช ลูกบางปลาสร้อย วิชิต ไพรอนันต์, ชิงชัย ศรราม, สีซัง
สาครพิทักษ์ เลิศฤทธิ์ ลูกศิริพัทธ์(โกสง-เทรนเนอร์) แชมป์ลูมพินีคนศิษกรรมมี 2 คน คือ วีรชัย ฮ.
มหาชัย(ต๊ะ) และพรพิรุณ ศรราม(ปี่) เป็นต้น

มวยคนสุรินทร์ก็มีเช่นปราบธรณี เมืองสุรินทร์, สายเพชร เมืองสุรินทร์ เป็นต้น

ส่วนรุ่นก่อนหน้านั้นได้แก่ประยุทธ อุดมศักดิ์, สุข ปราสาทหินพิมาย, เขียวหวาน ยนตริกิจ,
จำเริญ ทรงกิจรัตน์, สามารถ ศรแดง... เป็นต้น

(นี่แค่เป็นต้นนะ ถ้า เป็นใบ เป็นกิ่ง เป็นยอด และเป็นราก จะมีมากขนาดไหน..555)

.....อวสานอินทรีแดง.....

